

ningsmæssigt forbundet, og til hvilken de derfor ogsaa staar i Embedsforhold. . . . »Om Embedsmænd gælder det i særlig Grad — og det gælder for Kirkens Embedsmænd som for enhver Embedsmand i Statens Tjeneste —, at de i deres Omtale af fremmede Stater eller i Spørgsmaal vedrørende fremmede Stater maa udvise al fornøden Varsomhed. En Embedsmand inden for Kirken maa da som enhver anden Embedsmand betænke, at hans Udtalelser paa saadanne Omraader ikke kan være Staten ligegyldige og uvedkommende, men at Staten, lige saa vel naar det gælder en af Kirkens Embedsmænd, som naar det gælder Embedsmænd i øvrigt, fra fremmede Magter kan møde det Spørgsmaal, om Regeringen billiger eller misbilliger den paagældende Embedsmands Handlinger eller Udtalelser denne Stat og dens Forhold vedrørende. Den danske Regering vil ikke kunne hindre et saadant Spørgsmaals Fremkomst, og den vil lige saa lidt kunne undlade at besvare det.«

Ministeren saa ingen Grund til at drage Biskoppens Ord om, at Henvendelsen ikke tog Sigte paa noget Lands Regering eller paa bestemte politiske eller økonomiske Systemer, i Tvivl. Men forud for Henvendelsen til Præsterne var herhjemme og andre Steder gaaet en Pressekampagne, der ikke fra først til sidst og i enhver af sine Faser lod sig karakterisere paa samme Maade.

Ordføreren for Forslagsstillerne betragtede ikke Kirkeministerens Svar som helt tilfredsstillende. Det var nok tilfredsstillende, for saa vidt som Ministeren beklagede, at der paa Grundlag af forskellige i Pressen fremkomne Meddelelser var udsendt en Henvendelse til Præsterne. Derimod var Taleren ikke tilfreds med, at man ikke kunde hindre eventuel Gentagelse, fordi det drejede sig om en Henstilling, ikke om en Ordre. Han maatte ogsaa holde paa, at det vilde have været rimeligt at undersøge nærmere, om Meddelelsen var falsk eller ej, og selv om der maaske ikke var sket nogen direkte Indblanding i et fremmed Lands Forhold, udelukkede dette ikke, at man havde »deltaget i den Chikanering af Sovjetunionen, som finder Sted Verden over«.

Bomholt (S.) saa Sagens Kærnepunkt deri, at det var ønskeligt at undgaa en Sammenblanding af politisk Aktion og religiøs Aktion, og at Biskoppen principielt havde vedkendt sig denne Opfattelse, selv om hans utvivlsomt gode Hensigt maaske ikke havde fundet tilstrækkelig klart Udtryk i den i Forespørgselen omtalte Henvendelse. Efter at have gjort Rede for Henvendelsens Tilblivelse vendte Taleren tilbage til dette efter hans Mening principielt rigtige Synspunkt, idet han føjede til, at det formentlig vilde være muligt.